

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2005 r. przez Sinara Handel GmbH przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-91/05)

(2005/C 115/47)

(Język postępowania: angielski)

W dniu 28 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Sinara Handel GmbH, z siedzibą w Kolonii (Niemcy), reprezentowanej przez K. Adamantopoulou i E. Petritsiego, przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie Wspólnocie Europejskiej naprawienia szkody poniesionej w wyniku ustanowienia ostatecznych środków antydumpingowych przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) Nr 2320/97 z dnia 17 listopada 1997 r., przez zasądzenie na rzecz skarżącej kwoty 1.633.344,33 euro tytułem utraconych korzyści za okres między czerwcem 2000 r. i grudniem 2002 r., wraz z odsetkami za zwłokę w wysokości 8 % w skali rocznej;
- ewentualnie, zasądzenie na rzecz skarżącej tytułem odszkodowania za utracone korzyści za okres między czerwcem 2000 r. i grudniem 2002 r., kwoty w wysokości podlegającej ustaleniu w toku postępowania, po wydaniu przez Sąd postanowienia w przedmiocie środków tymczasowych, za porozumieniem stron, a w razie braku takiego porozumienia — końcowym wyrokiem Sądu;
- obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest importerem do Wspólnoty rur i przewodów bez szwu i została dotknięta środkami ustanowionymi w rozporządzeniu Rady (WE) Nr 2320/97 z dnia 17 listopada 1997 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących z Węgier, Polski, Rosji, Republiki Czeskiej, Rumunii oraz Republiki Słowackiej, uchylającym rozporządzenie (EWG) nr 1189/93 oraz kończącym postępowanie w odniesieniu do takiego przywozu z Republiki Chorwacji⁽¹⁾.

Komisją również przyjęła decyzję 2003/382/WE z dnia 8 grudnia 1999 r. odnośnie postępowania na podstawie art. 81 Traktatu WE (Sprawa IV/E-1/35.860-B rury ze stali bez szwu)⁽²⁾, nakładającą grzywnę na kilku wspólnotowych producentów rur i przewodów bez szwu.

Skarżąca twierdzi, że wobec zbieżności postępowania z zakresu ochrony konkurencji i postępowania antydumpingowego pod względem objętych nimi towarów, zaangażowanych przedsiębiorstw oraz okresów dochodzenia, sprzeczne z zasadami konkurencji zachowanie producentów wspólnotowych miało wpływ na analizę szkody i związku przyczynowego. Skarżąca twierdzi, że nie uwzględniając sprzecznego z zasadami konkurencji zachowania w swej ocenie szkody spowodowanej przez ten import, pozwane instytucje naruszyły rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽³⁾ oraz obowiązek dobrej administracji i należytej staranności. Skarżąca wskazuje również na naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady proporcjonalności.

Skarżąca twierdzi, że pozwane instytucje przyznały w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1322/2004 z dnia 16 lipca 2004 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 2320/97 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej pochodzących między innymi z Rosji i Rumunii⁽⁴⁾, że wynik analizy w postępowaniu antydumpingowym mógł być inny, gdyby uwzględniono sprzeczne z zasadami konkurencji zachowania.

Skarżąca dochodzi zatem odszkodowania za utracone prezeń w okresie między czerwcem 2000 r. a grudniem 2002 r. korzyści.

⁽¹⁾ Dz.U. L 322, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. 2003 L 140, str. 1

⁽³⁾ Dz.U. L 56, str. 1

⁽⁴⁾ Dz.U. L 246, str. 10